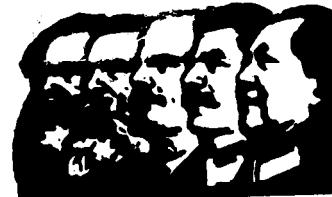

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδην και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 286 ΔΡΧ. 200

ΑΜΕΣΟΣ ΚΑΙ ΔΙΧΩΣ ΟΡΟΥΣ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Κάθε χρόνο στις 27 του Ιούλη στο χωριό Τέρνοβο της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, κοντά στη Μπίτολα, γίνεται συνάντηση των Μακεδόνων Πολιτικών Προσφύγων που κατάγονται από την ελληνική Μακεδονία.

Σε αυτή τη συνάντηση παρευρέθηκε φέτος και ο σ. Ζαφειρόπουλος γραμματέας της Κ.Ε της ΟΑΚΚΕ, καλεσμένος από τον Σύλλογο των Μακεδόνων Πολιτικών Προσφύγων.

Η συνάντηση του Τέρνοβο ήταν μια μεγάλη πρώτη ευκαιρία για την ΟΑΚΚΕ να γνωρίσει τους Μακεδόνες πολιτικούς πρόσφυγες από κοντά και να συλλάβει στη ζωντανή πραγματικότητα και στο βάθος του το μεγάλο πολιτικό ζήτημα που βάζουν με την παρουσία τους και τα αιτήματά τους μπροστά σε όλη τη χώρα και τον ελληνικό λαό.

Ήταν εκεί σε μια πλαγιά χιλιάδες άνθρωποι, πρόσφυγες που ζουν με τον πόθο να γυρίσουν στον τόπο τους με τα παιδιά και τα εγγόνια τους. Παρακολουθούσαν τους μακεδονικούς χορούς και τις ομιλίες και δίχως να μιλήσεις μαζί τους δύσκολα θα μπορούσες να νοιώσεις τι γίνεται εκεί.

Μπορέσαμε να καταλάβουμε μόνο χάρη στον Alexander Popovski και στους συντρόφους του και χάρη στη θέρμη με την οποία μας αγκάλιασαν εκείνες τις λίγες μα μακριές στιγμές που περάσαμε μαζί τους. Πρέπει ακόμα να πούμε ότι παρ' όλο που πολλοί πρόσφυγες μιλούσαν ελληνικά η επικοινωνία με τόσους πολλούς και αντιπροσωπευτικούς ανθρώπους θα ήταν λειψή δίχως τη φροντίδα του Παύλου

Βοσκόπουλου, του Ουράνιου Τόξου που ήταν διαρκώς δίπλα μας, μας εξηγούσε και μετάφραζε αδιάκοπα.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Αν θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε με μια λέξη την κατάσταση των Μακεδόνων προσφύγων θα χρησιμοποιούσαμε τη λέξη ΠΡΟΔΟΣΙΑ.

Πολιτικοί πρόσφυγες υπάρχουν παντού. Εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο έχουν ξεριζωθεί, έχουν νοιώσει τη βία, την ταπείνωση και την ξενιτιά.

Έθνη ολόκληρα έχουν βρεθεί σε κατάσταση προσφυγιάς και εθνικές μειονότητες έχουν εκκαθαριστεί ή ζουν μέσα στον τρόμο. Ακόμα επαναστάτες και δημοκράτες έχουν εξοριστεί και ζουν περιμένοντας το τέλος ενός φασισμού στη χώρα τους για να γυρίσουν πίσω.

Οι Μακεδόνες πρόσφυγες είναι ταυτόχρονα και ένα εξόριστο τμήμα μιας άγρια κυνηγημένης εθνικής μειονότητας και εξόριστοι εξ αιτίας της επαναστατικής και δημοκρατικής τους δράσης.

Η ιδιομορφία της κατάστασής

τους βρίσκεται στο εξής: ότι οι σύντροφοί τους έλληνες που είχαν την ίδια επαναστατική και δημοκρατική δράση έχουν γυρίσει στα σπίτια τους, έχουν πάψει δηλαδή να είναι πρόσφυγες και έχουν κάθε πολιτικό και κοινωνικό δικαιώμα που έχει κάθε έλληνας πολίτης συν εκείνα τα δικαιώματα που απορρέουν από το γεγονός ότι υπήρξαν αγωνιστές της εθνικής αντίστασης.

Όμως οι Μακεδόνες πρόσφυγες που έδωσαν τον ίδιο σκληρό πολιτικό και κοινωνικό αγώνα δίπλα στους έλληνες συντρόφους τους εξακολουθούν να είναι πρό-

σφυγες. Και εξακολουθούν να είναι πρόσφυγες επειδή είναι εθνικά Μακεδόνες, δηλαδή σαν μέλη μιας εθνικής μειονότητας. Όμως ο κοινός αγώνας στον οποίο συμμετείχαν και για τον οποίο πλήρωσαν με αίμα, καταστροφή, δήμευση και εξορία, ήταν αγώνας για την Ελευθερία και για τη Δημοκρατία στην Ελλάδα και ταυτόχρονα και κατά συνέπεια και αγώνας για τα δικά τους δημοκρατικά δικαιώματα σαν εθνικής μειονότητας.

συνέχεια στη σελ. 4

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ Η ΡΩΣΙΑ

Την ίδια στιγμή που ο σοσιαλφασισμός και ο οπορτουνισμός εκστρατεύουν ενάντια στην "Ευρώπη του μεσαίωνα και του φασισμού", στην Ανατολή περισσότερο από ποτέ ανθίζει ο ναζισμός κάτω από την προστασία του ρώσικου στρατοκρατικού μονοπαλίου. Στο κέντρο αυτής της πανσπερμίας των ναζιστικών οργανώσεων βρίσκεται η "Ρώσικη Εθνική Ενότητα", με την οποία μας αγκάλιασαν εκείνες τις λίγες μα μακριές στιγμές που περάσαμε μαζί τους. Πρέπει ακόμα να πούμε ότι παρ' όλο που πολλοί πρόσφυγες μιλούσαν ελληνικά η επικοινωνία με τόσους πολλούς και αντιπροσωπευτικούς ανθρώπους από την Εποχή της Σοβιετικής Έποχης, για να διαφυλαχθεί, όσο είναι δυνατό, η γενετική καθαροτητα του ρώσικου έθνους. Το κτίριο που χρησιμοποιείται ως έδρα των χιτλερι-

κών νοικιάστηκε από τις τοπικές κυβερνητικές αρχές για ένα κομμάτι ψωμί: «Όμως επιβάλλουμε την τάξη», λέει ο υπεύθυνος Τύπου της ΡΕΕ Αλεξάντερ Ρασίσκι, «εδώ δεν υπάρχει εγκληματικότητα, εδώ απαγορεύεται η είσοδος στους μαύρους» (σ.σ. "μαύρους" αποκαλούν οι Ρώσοι τους Καυκάσιους). Εμείς δίνουμε τις ιδέες στο στρατηγό Λέμππεντ, καθώς και σε άλλες πρωσικότητες της πολιτικής ζωής». Μέσα στο κλίμα του μεγαλορώσικου σοβινισμού που καλλιεργείται ανοιχτά, οι ρώσοι ναζί απαιτούν την απομάκρυνση των εμπόρων του Καυκάσου από την αγορά. Η αστυνομία του δημάρχου της Μόσχας Λουζκόφ, διενεργεί "επιχειρήσεις" κατά τις οποίες ξυλοκοπούνται έμποροι από το Αζερμπαϊτζάν, την Τσετσενία και τη Γεωργία. Ο σκίνηχνεν Γκλεμπ, που ισχυρίζεται με περηφάνεια ότι έχει ξυλοκοπήσει μέ-

την ΡΕΕ. Στην εφημερίδα της "Χρ. Αυγή", αρ. φύλλου 147, 22-27/3/96, γράφει κάτω από τον τίτλο «Ένα νέο κίνημα γεννιέται: «Ανάμεσα τους και η Ρώσικη Εθνική Ενότητα του Αλεξάντερ Μπαρκάσοφ με 70.000 μέλη και με κυκλοφορία της εφημερίδας τους μεγαλύτερη από 400.000 φύλλα. Το Κίνημα του Αλεξάντερ Μπαρκάσοφ ήταν αυτό που πρωτοστάτησε στις μάχες του Κοινοβούλιου» (σ.σ. πρόκειται για την τεράστια προβοκάτσια του Κοινοβούλιου, τον Οκτώβρη του '93, όπου ψευτοκομμουνιστές και ρώσοι ναζί, βαπτισμένοι στην κολυμπήθρα της ορθοδοξίας του Πατριάρχη Αλέξιου, πολεμούσαν τον "αχυράθρωπο των ΗΠΑ, Γέλτσιν", κάνοντας πράξη τον εθνικοκομμουνισμό) και είχε νεκρούς και φυλακισμένους από τις συγκρούσεις. Η Ρώσικη Εθνική Ενότητα πιστεύει συνέχεια στη σελ. 8

ΕΚΛΟΓΕΣ:

ΠΙΟ ΒΑΘΕΙΑ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ Η ΟΛΜΕ

Ο κλάδος των καθηγητών τη φετινή χρονιά, όπως είναι γνωστό, πέρασε την πολύ μεγάλη δοκιμασία μιας αντιδραστικής απεργίας στην οποία τον καθοδήγησε η ηγεσία της ΟΛΜΕ μαζί με τους συνδικαλιστές της ΔΕΕ και τα ψευτοεπαναστατικά δεκανίκια της, τους συνδικαλιστές των Παρεμβάσεων-Συσπειρώσεων. Αυτό το αντιδραστικό μέτωπο, που πολιτικά συγκρότησαν δύο κόμματα, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, και δύο κομματικές φράξιες, του Λαϊλιώτη στο ΠΑΣΟΚ (με εκπρόσωπο τον πρόεδρο της ΟΛΜΕ Τσούλια) και του Καραμανλή (που δεν είχε εκλεγεί ακόμη) στη Ν.Δ (με εκπρόσωπο την αντιπρόεδρο της ΟΛΜΕ Αντωνάκο) κινήθηκε στη βάση ενός καλά επεξεργασμένου πολιτικού σχέδιου με στόχο να χτυπήσει ουσιαστικά την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας. Όλοι αυτοί πατώντας πάνω στο υπαρκτό οικονομικό πρόβλημα των καθηγητών ζήτησαν μια τεράστια αύξηση για να δελεάσουν τον κλάδο και να μπορέσουν έτσι να τον παρασύρουν στα αντιδραστικά σχέδιά τους. Δύσλεψαν την αντιδραστική μικροαστική ουτοπία των καθηγητών ότι αυτοί επιτελούν μια δουλειά που είναι ξεχωριστή και κατά συνέπεια πρέπει να έχουν ξεχωριστή αντιμετώπιση. Πρόβαλαν γιαυτό το σκοπό το φασιστικό και ρατσιστικό σύνθημα της “αξιοπρέπειας” του καθηγητή που δήθεν κατοχυρώνεται με τις ιδιαίτερες οικονομικές απολαβές του. Χρησιμοποίησαν το τεράστιο ψέμα ότι οι καθηγητές χάνουν με το νέο μισθολόγιο για να μπορέσουν με αυτόν τον τρόπο να κινητοποιήσουν τον κλάδο. Όμως μετά τον πρώτο μήνα και όταν το τερατώδες ψέμα που χρησιμοποίησαν οι καθοδηγητές της “απεργίας” αποκαλύφθηκε, οι καθηγητές άρχισαν μαζικά να επιστρέφουν στα σχολεία. Μετά από περίπου έναν ακόμη μήνα αυτή η αντιδραστική στο περιεχόμενο και στη μορφή απεργίας έσβησε. Οι συνέπειές της μέσα στον κλάδο φάνηκαν αμέσως μετά και το επίσημο τέλος της. Στους συλλόγους σε κάθε σχολείο οι καθηγητές ήταν πια χωρισμένοι. Από τη μια μεριά στους φανατικούς σοσιαλφασίστες υποστηριχτές της απεργίας και από την άλλη στη μεγάλη πλειοψηφία αυ-

τών που είτε δεν συμμετείχαν σε αυτό το έκτρωμα από την αρχή είτε αφού είδαν την κοροϊδία της ηγεσίας της ΟΛΜΕ γύρισαν κάποια στιγμή στο σχολείο πριν από το οριστικό τέλος αυτής της απάτης. Ο κλάδος είχε πια διασπαστεί. Προηγούμενα είχε συντελεστεί ένα εξίσου μεγάλο έγκλημα. Ο κλάδος είχε διασπαστεί και από το λαό. Κανείς εργάτης και κανείς εργαζόμενος σε αυτή τη χώρα δεν ήταν διατεθειμένος να υποστηρίξει τις οικονομικές διεκδικήσεις ενός κλάδου που ήθελε έτσι να κατοχυρώσει την ιδιαιτερότητά του ή την δήθεν πνευματική του ανωτερότητα και την “αξιοπρέπειά” του απεναντί σε αυτόν. Ο λαός όχι μόνο δεν συμμετείχε σε αυτή την κοροϊδία αλλά γύρισε και προκλητικά την πλάτη του στις πορείες που διοργάνωνε η ΟΛΜΕ και που έβαζε επικεφαλής το στραγγαλιστή των εθνικών δρόμων και πολιτικό εκφραστή των πλούσιων αγροτών Μπούτα.

Οι σύντροφοι-καθηγητές της ΟΑΚΚΕ ήταν οι μόνοι που από την αρχή είχαν εχθιμήσει σωστά τις τραγικές συνέπειες της “απεργίας” για τον κλάδο και όπως είπαμε και παραπάνω αντιμετωπίστηκαν με ιδιαίτερα φασιστικό τρόπο από στημένους σοσιαλφασίστες κλακαδόρους. Αυτός ο τρόπος αντιμετώπισης ήταν αναγκαίος για τους σοσιαλφασίστες, αφού η ΟΑΚΚΕ σε όλη τη διάρκεια της ψευτοαπεργίας αποκάλυπτε συστηματικά τα βρώμικα πολιτικά παιχνίδια τους σε βάρος ενός κλάδου εργαζομένων. Αποκάλυπτε και κατάγγειλε το τερατώδες ψέμα ότι οι καθηγητές όχι μόνο δεν έχαναν με το νέο μισθολόγια αλλά αντίθετα έπαιρναν και αύξηση. Γιατί είναι άλλο να λες χάνω με το νέο μισθολόγια και άλλο ότι παίρνω αύξηση έστω και μικρή. Οι πληρωμές του Ιουνίου και το ύψος των αναδρομικών που πήραν οι καθηγητές αποκάλυψαν και στους πιο δύσπιστους συνάδελφους την καλοστημένη απάτη της ΟΛΜΕ στο οικονομικό. Αποκάλυπτε τη βαρβαρότητα του συνθήματος της “αξιοπρέπειας” και έδειχνε ότι αυτό οδηγούσε τον κλάδο στη διάσπαση από το λαό. Έριξε τη γραμμή, ότι οι αυξήσεις όχι μόνο στους καθηγητές, αλλά και σε όλους

τους εργαζόμενους, πρέπει να δοθούν βρίσκοντας λεφτά από το χτύπημα των εξοπλισμών, το χτύπημα της μίζας των κρατικών προμηθειών, την απορρόφηση των κοινοτικών κονδυλίων. Πάνω από όλα θα έπρεπε ο κλάδος να ενωθεί με τους μαθητές που αποτελούν το κύριο παράγοντα μέσα στο σχολείο αλλά και με τους γονείς τους. Θα έπρεπε να βάλει ζητήματα όπως η αλλαγή στο περιεχόμενο των σπουδών και στο είδος της παρεχόμενης γνώσης.

Η γραμμή που αυτοί έκφρασαν νίκησε στη συνείδηση των καθηγητών αφού η ζωή δικαιώσει τις πολιτικές τους εχτιμήσεις για αυτήν την απάτη. Μπροστά λοιπόν στη διαδικασία των εκλογών για το συνέδριο της ΟΛΜΕ οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ βρέθηκαν στο δίλλημα της καθόδου ή όχι σε αυτές.

Γιατί όπως εξήγησαμε και παραπάνω το συνδικάτο βρίσκεται σε μια πορεία σταδιακής φασιστικοποίησης και μέσα στο οποίο έχει τσακιστεί κάθε άλλη φωνή αντίστασης. Σε ένα συνδικάτο που δεν υπάρχουν πια δημοκρατικές διαδικασίες και που η βάση του, απογοητευμένη και αηδιασμένη και νιώθοντας ότι αυτό δεν εκφράζει πια τα συμφέροντά της, παρόλο που η συμμετοχή αυξήθηκε ελαφρά, έχει ουσιαστικά αποχωρήσει. Το κατέβασμά μας ήταν μια απόφαση αντίστασης σε αυτό το μαύρο μέτωπο του ρατσισμού, του εθνικισμού, του αντιερωπαϊσμού, του σοσιαλσοβινισμού και του σοσιαλφασισμού.

Κατά συνέπεια το κατέβασμά μας δεν είχε το χαραχτήρα της καταμέτρησης των δυνάμεών μας. Κάτι τέτοιο πρόποθέτει πολιτική δημοκρατία στο συνικάτο και όπως αναλύσαμε και παραπάνω δεν υπάρχει. Κάτω από συνθήκες που θα επέτρεπαν την ουσιαστική ιδεολογική και πολιτική ζύμωση μέσα στον κλάδο και την πλέρια ανάπτυξη των απόψεων καθενός, ένα κατέβασμα στις εκλογές θα σήμαινε το μέτρημα της απήχησης της γραμμής μας μέσα στους κόλπους των καθηγητών. Όμως ήδη κατά τη διάρκεια της “απεργίας” και μετά από αυτήν κάτι τέτοιο δεν υπήρξε, ούτε καν στοιχειώδικα.

Η ΟΑΚΚΕ έδωσε λοιπόν

μια μάχη σε ένα έδαφος που κυριαρχείται από το εχθρό. Η μάχη αυτή είχε βασικά νόημα μόνο στο λεκανοπέδιο της Αττικής, γιαυτό και το κατέβασμά μας έγινε στις δύο ΕΛΜΕ που προαναφέραμε. Αυτό το συμπέρασμα προκύπτει εύκολα αν κανείς μελετήσει την πορεία της ψευτοαπεργίας. Οι αποφάσεις των ΕΛΜΕ του λεκανοπέδιου έκριναν την πορεία της. Εδώ είναι που παίζονται τα πολιτικά παιχνίδια, δίπλα στα κέντρα των πολιτικών αποφάσεων. Όλοι οι κομματικοί στρατοί παρατάχθηκαν για τη μάχη των διαδηλώσεων και των πορειών στο κέντρο της Αθήνας. Στο μέγαρο Μαξίμου επιχειρήθηκε η προβοκάτσια της αναίτιας σύγκρουσης με την αστυνομία, μιας σύγκρουσης που αν εξελίσσονταν σύμφωνα με τα σχέδια του σοσιαλφασισμού ήταν πιθανό να ήταν διαφορετική η εξέλιξη της ψευτοαπεργίας.

Το κατέβασμά μας έχει να κάνει με την θέλησή μας να αντισταθούμε στη λαίλαπα που σαρώνει τον κλάδο και δείχνει την ανυποχώρητη στάση μας να μην αφήσουμε ένα συνδικάτο να πέσει σύσσωμο στο γκρεμό που το οδηγεί ο σοσιαλφασισμός. Κατέβήκαμε λοιπόν με τη ψηφοδέλτιο “Για δημοκρατική ΟΛΜΕ” στην ΕΛΜΕ Πειραιά και στη Ζ’ ΕΛΜΕ και πήραμε συνολικά 11 ψήφους.

Αναφέρουμε αναλυτικά τα αποτελέσματα στη Ζ’ ΕΛΜΕ όπου φαίνονται χαρακτηριστικά οι συσχετισμοί δυνάμεων και αποτελεσμάτων.

Σε σύνολο λοιπόν περίπου 1200 καθηγητών, εγγεγραμμένων και μη ψήφισαν μόνο 402 και έλαβαν:

ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΟΛΜΕ(ΟΑΚΚΕ)	8
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΙΝΗΣΗ(ΣΥΝ)	117
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ(ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ)	92
ΠΑΣΚ	85
ΔΕΕ	18
ΔΑΚΕ	84
ΛΕΥΚΑ	4
ΑΚΥΡΑ	1

Αν λάβουμε βέβαια υπόψη ότι σε όλα τα ψηφοδέλτια οι υποψήφιοι ξεπερνούσαν τους 4-5 και σε μερικά έφταναν και τους 16 (π.χ. “ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΙΝΗΣΗ”), ενώ το ψηφοδέλτιο των καθηγητών της ΟΑΚΚΕ είχε μόλις έναν υποψήφιο, που δέχτηκε σε όλη τη διάρκεια της απεργίας έναν άνευ προηγουμένου φασιστικό πόλεμο, καταλαβαίνει ένας δημοκράτης, πολύ περισσότερο ένας επαναστάτης, την ποιοτική και όχι

την ποσοτική αξία αυτών των ψήφων.

Σ’ αυτό ακριβώς το σημείο βρίσκεται και η σημασία του κατεβάσματος των καθηγητών της ΟΑΚΚΕ σ’ αυτές τις εκλογές.

Κατεβήκαμε στις εκλογές σαν μια στάση αρχής.

Όμως το πόσο δίκιο είχαμε στις εκτιμήσεις μας για την πορεία του συνδικάτου, φάνηκε στο συνέδριο της ΟΛΜΕ όπου συνέβηκαν τραγελαφικά πράγματα που μόνο η εισοδιστική και ιντριγκαδόρικη πολιτική του σοσιαλφασισμού θα μπορούσε να κάνει.

Τα γεγονότα αυτά ήταν τόσο έντονα που δεν θα μπορούσαν να μην απασχολήσουν τον ημερήσιο τ

23 χρόνια από το πραξικόπημα και την εισβολή ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος τον Ιούλη ο ελληνικός σοβινισμός κάνει θόρυβο για την Κύπρο. Θόρυβο κάνουν πάντα και οι ρωσόφιλοι. Οι πρώτοι κατηγορούν τους Τούρκους και την εισβολή. Οι δεύτεροι τους Αμερικάνους, λιγότερο τους Τούρκους και πιο λίγο τους σοβινιστές για το πραξικόπημα Σαμψών.

Στην πραγματικότητα ο Ιούλης του '74 συμπύκνωσε τις αμαρτίες όλων των παραγόντων της μακριάς κυπριακής κρίσης, αλλά η αλήθεια που βγαίνει από τα γεγονότα είναι πολύπλοκη και ακόμα δεν έχει απλωθεί πλατειά μπροστά στον ελληνικό λαό. Σ' αυτό εδώ το σύντομο σημείωμα μόνο να τη συμπυκνώσουμε μπορούμε αυτή την αλήθεια, αναιρώντας όπως γίνεται πάντα με την αλήθεια τους αντίστοιχους κυρίαρχους μάθους.

Τον Ιούλη του '74 έχουμε το πραξικόπημα Ιωαννίδη για την ανατροπή του Μακάριου και την ουσιαστική κήρυξη της Ένωσης με την Ελλάδα.

Η Ένωση είναι το ιστορικό αλυτρωτικό αίτημα του ελληνικού σοβινισμού, αλλά όχι το δίκαιο αίτημα που αντιστοιχούσε στο νέο κυπριακό κράτος. Η Κύπρος ανήκει στους Κύπρους και όχι στην Ελλάδα. Υπάρχει ένα μικρό κυπριακό έθνος που έχει συγκροτηθεί ζεχωριστά από το ελληνικό έθνος, στο οικονομικό κυρίως επίπεδο. Εσωτερικός φορέας της γραμμής της Ένωσης είναι ο αντιδραστικός κυπριακός κλήρος που γίνεται το ιστορικό όργανο του ελληνικού σοβινισμού.

Η Ένωση προϋποθέτει καταπίεση της τούρκικης εθνικής μειονότητας της Κύπρου.

Ο αγγλικός ιμπεριαλισμός πάται στην Ένωση και στην τούρκικη εθνική μειονότητα και εμποδίζει την αντιαποικιακή ανεξαρτησία της Κύπρου. Ταυτόχρονα γεννάει στην τούρκικη αστική τάξη το πρώτο μετακεμαλικό όνειρο του τούρκικης εδαφικής επέχασης. Ο αντιαποικιακός αγώνας της Κύπρου διεξάγεται κάτω από την ηγεσία της φεουδαρχικής εκκλησίας και έχει επικεφαλής του τον φιλοναζιστή έλληνα σοβινιστή Γρίβα. Πρόκειται για έναν αντιδραστικό αντιαποικιακό αγώνα από τους ελάχιστους στον μεταπλασμικό κόσμο.

Ο κυπριακός αντιαποικιακός αγώνας είναι τιμήμα του παγκόσμιου αντεπαναστατικού αντικομμουνιστικού στρατοπέδου του ελληνικού μετεμφυλιακού καθεστώτος και όχι τιμήμα του παγκόσμιου αντιμπεριαλιστικού στρατοπέδου.

Γ' αυτό το Κύπρος δεν γίνεται ποτέ ανεξάρτητη αλλά υπάρχει σαν επιτηρούμενη από τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, τον ελληνικό και τον τούρκικο σοβινισμό. Ανάμεσα σ' αυτές τις δυνάμεις αναπτύσσονται αδύναμες, οπορτονιστικές και αντιφατικές οι δυνάμεις της κυπριακής αστικής τάξης που

έχουν σαν εκφραστή τους έναν καιροσκόπο μισο-φεούδαρχη και μισο-αστό, τον Μακάριο.

Σαν μισο-φεούδαρχης παπάς ο Μακάριος είναι έλληνας σοβινιστής και τουρκοφάγος και κάνει εθνική εκκαθάριση σε βάρος της τούρκικης μειονότητας στην Κύπρο. Η πρώτη εθνοεκκαθάριση με σφαγές και η πρώτη διχοτόμηση στην Κύπρο δεν γίνεται από τους Τούρκους αλλά από τους Ελληνοκύπριους στα 1964. Με αυτό τον τρόπο ο μοιραίος Μακάριος καταργεί από τα δεξιά το συμβιβασμό της Ζυρίχης.

Σαν μισο-αστός όμως ο Μακάριος αρνείται και την προσάρτηση της Κύπρου από την Ελλάδα. Αυτή είναι η προοδευτική του πλευρά. Πέφτει από το πραξικόπημα -επέμβαση των ελλήνων συνταγματαρχών εξ αιτίας αυτής της πλευράς, αλλά ανοίγει το δρόμο στην τούρκικη εισβολή εξ αιτίας της άλλης του πλευράς, δηλαδή της άγριας καταπίσης που άσκησε στην τούρκικη μειονότητα. Έτσι το νησί διχοτομείται επειδή δεν υπήρξε κανένα τμήμα της κυπριακής αστικής τάξης και κανένα λαϊκό κόμμα που να αντισταθεί από τη δημοκρατική αντιμπεριαλιστική πλευρά στον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό, στον ελληνικό σοβινισμό και στον τούρκικο σοβινισμό.

Αντίθετα αυτή η κυπριακή άθλια και δίχως χαρακτήρα άρχουσα τάξη έπαιξε με όλους ανεξαρτετα. Είναι λίγο γνωστό στον κόσμο ότι ο Μακάριος μόλις έπεσε από το ελληνικό πραξικόπημα Σαμψών ζητούσε την τούρκικη επέμβαση στο νησί.

Κυρίως όμως αυτήν η αδύνατη άρχουσα τάξη έπαιξε με τις δύο υπερδυνάμεις και πιο πολύ με τη Ρωσία. Όπως προσπαθούσε να ζήσει αντιπαραθέτοντας την Ελλάδα στην Κύπρο, έτσι αντιπαρέθετε και τη μία στην άλλη υπερδύναμη.

Ο Μακάριος εκκαθάριζε τους τουρκοκύπριους στηριζόμενους πάντα στο ότι ο ΗΠΑ δεν θα άφηναν τους Τούρκους να μπουν στο νησί επειδή θα φοβόντουσαν σ' αυτή την περίπτωση έναν ελληνοτουρκικό πόλεμο.

Ταυτόχρονα για να αποφύγει την ένωση-απορρόφηση από την Ελλάδα στηριζόταν πάντα στην Ρωσία που ήθελε μια ανεξάρτητη Κύπρο μόνο και μόνο για να την καταβροχίσει η ίδια

Έτσι υπήρχε πάντα μια πολιτική των ΗΠΑ για ελληνοτουρκική συγκρουση και ταυτόχρονη τυπική κατάργηση της ανεξαρτησίας της Κύπρου, δηλαδή κάποιες μορφές διπλής ένωσης.

Και υπήρχε πάντα μια πολιτική της Ρωσίας για ελληνοτουρκική συγκρουση και υπονόμευση από τα μέσα της ανεξαρτησίας της Κύπρου. Έτσι υπήρχε το ρώσικο κόμμα της κυπριακής αστικής τάξης, το ΑΚΕΔ, το δυτικό φιλοαγγλικό και φιλοαμερικανικό κόμμα (το

ΔΗΣΥ του Κληρίδη) και το εθνικο-οππορτονιστικό κόμμα (το ΔΗΚΟ) που σερνόταν πότε από τον ένα και πότε από τον άλλο υπεριαλιστικό πόλο.

Η εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο αποσάρθωσε κι άλλο την κυπριακή αστική τάξη και την έκανε τελείως ανίκανη και δίχως κύρος. Στρατηγικά την έκανε να γονατίσει μπροστά στη ρώσικη προστασία, ενώ έστρεψε και την Ελλάδα για τα καλά στη ρώσικη τροχιά.

Ο μύθος λέει ότι η Αμερική ήθελε την εισβολή. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα.

Η Αμερική ήταν η μόνη που δεν είχε συμφέρον από την εισβολή. Γιατί η τούρκικη εισβολή σήμαινε ανεπούλωτο πλήγμα στον ελληνικό σοβινισμό, μόνιμο και εκδικητικό αντιτουρκισμό και μόνιμο ρήγμα στη νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Εκείνο που δεν ήθελε η Αμερική ήταν μια μη νατοϊκή Κύπρος, πράγμα που την έκανε πάντα να συνομωτεί για να μοιράσει την Κύπρο ανάμεσα στον ελληνικό και τον τούρκικο σοβινισμό.

Γ' αυτό το λόγο, η Αμερική δεν ήθελε και το πραξικόπημα του Σαμψών. Το πραξικόπημα αυτό ήταν μονόπλευρο έργο του ακραίου ελληνικού σοβινισμού που εκφραζόταν από την φράξια Ιωαννίδη, φράξια που ήρθε σε σύγκρουση με την υπόλοιπη φιλονατοϊκή πλειοψηφική τάση Παπαδόπουλου της ίδιας σοβινιστικής χούντας.

Η κλίκα Ιωαννίδη έπαιξε πόκερ στηριγμένη στην εκτίμηση ότι οι ΗΠΑ θα πετύχαιναν να εμποδίσουν την Τουρκία να επέμβει, όπως ήδη είχαν κάνει προηγούμενα το 1964 και το 1967 όταν ο ελληνικός σοβινισμός και ο Μακάριος εθνοεκκαθάριζαν τους Τούρκους στο νησί και αναιρούσαν τη Ζυρίχη από τα δεξιά.

Σε αυτό το πόκερ η κλίκα αυτή συνετρίβη.

Το βασικό λάθος της έγκειται στο ότι οι ΗΠΑ ήταν πια το 1974 μια υπερδύναμη σε πτώση και δεν μπορούσε να εμποδίσει την Τουρκία να κάνει εισβολή. Πόσο μάλλον που η Τουρκία είχε τότε στο πλευρό της την ανερχόμενη υπερδύναμη που λέγεται Ρωσία.

Η Ρωσία, αντίθετα από το μύθο, ήταν η μόνη μεγάλη δύναμη που έδωσε πράσινο φως και υποστήριξε ανοιχτά και ρητά την τούρκικη εισβολή. Εκείνο που δεν ήθελε καθόλου η Ρωσία ήταν το πραξικόπημα του Σαμψών, δηλαδή τη βίαιη ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, οπότε και την απώλεια του νησιού για την ίδια.

Η Ρωσία ήθελε την τούρκικη επέμβαση για τρείς λόγους: Ο ένας για να τσακιστεί το ελληνικό πραξικόπημα Σαμψών. Ο δεύτερος ήταν για να βαθύνει το διαλυτικό για τη Ν. Ανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ ελληνοτουρκικό

ρήγμα. Ο τρίτος γιατί από το 1971 και πέρα η Ρωσία ύφασε πολιτικοστρατιωτική συμμαχία με τον τούρκικο σοβινισμό και τη γραμμή Ετσεβίτ, που σημαίνει ότι έπρεπε να προσφέρει στον τούρκικο σοβινισμό ανταλλάγματα προκειμένου τα δικά της πολεμικά πλοία να περνάνε από τα τούρκικα Στενά.

Σε αυτούς τους τρείς λόγους χρωστάμε την κρυμμένη σήμερα από τους έλληνες σοβινιστές παρακάτω ανακοίνωση του ΤΑΣ. Ο ελληνικός σοβινισμός, ο τούρκικος σοβινισμός, η άθλια κυπριακή άρχουσα τάξη και οι υπερδυνάμεις συνεχίζουν το μακάβριο παιχνίδι τους σε βάρος της ειρήνης στην ανατολική Μεσόγειο. Εδώ πάντως και μερικά χρόνια έχουμε μπεί στην εποχή όπου το πρώτο βιολί του πολέμου τον το σέρνει στο κυπριακό το μέτωπο του “ορθόδοξου τόξου”. Το μέτωπο αυτό δεν θέλει καθόλου λύση του κυπριακού δηλαδή ανεξαρτησία για το νησί, αποχώρηση των τούρκικων στρατευμάτων και ασφάλεια για την τούρκικη μ

ΑΜΕΣΟΣΚΑΙ ΔΙΧΩΣ ΟΡΟΥΣ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Όμως από τη νέα Ελλάδα της Εθνικής Ανεξαρτησίας και της πολιτικής δημοκρατίας που λίγο πολύ πρόκυψε ύστερα από το 1974 και μετά από δεκαετίες ανοιχτών ξένων επεμβάσεων, φασισμών και μισοφασισμών, λείπουν οι ίδιοι.

Και όχι απλά λείπουν. Καταδικάζονται συνολικά σαν εχθροί της Ελλάδας, σαν διαμελιστές της, σαν εχθροί της ιστορίας της, σαν πράχτορες ξένου κράτους, και ταπεινωτικά αναφέρονται σαν Σκοπιανοί.

Και το χειρότερο δεν είναι ότι καταδικάζονται γενικά, αλλά ότι καταδικάζονται ειδικά από αυτούς που, θεωρούν συντρόφους τους, και που ήταν πολλοί από αυτούς κάποτε σύντροφοί τους, και συμμαχητές τους.

Το μεγάλο έγκλημα με τους Μακεδόνες πολιτικούς πρόσφυγες δεν είναι ούτε η εθνική εκκαθάριση, ούτε η έξορία. Το μεγάλο έγκλημα είναι η προδοσία από τα μέσα, από το δικό τους αριστερό, κομμουνιστικό και δημοκρατικό στρατόπεδο, είναι η εγκατάλειψη τους από τη δημοκρατική Ελλάδα και είναι αυτό που εμφανίζεται σαν αχαριστία ενός ολόκληρου έθνους.

Οι ίδιοι οι σύντροφοι Μακεδόνες πρόσφυγες δεν μίλησαν με τόσο σκληρά λόγια. Ήταν πιο πολύ πικραμένοι και αμήχανοι μπροστά σε μια τέτοια εξέλιξη παρά οργισμένοι. Η αληθινή τους τραγικότητα βρίσκεται στο ότι η παλιά δημοκρατική και διεθνιστική τους κουλτούρα και οι πραχτικοί δεσμοί αίματος με τους Έλληνες Εαμίτες και κυρίως με τους Έλληνες του ΔΣΕ δεν τους επιτρέπει να μισήσουν τον ελληνικό λαό, ούτε την Αριστερά ούτε τη Δημοκρατία γενικά.

Από την άλλη μεριά σαν προδομένοι σπρώχνονται προς τον εθνικισμό του καταπιεσμένου έθνους και είναι αυτός ο εθνικισμός η μόνη τους ιδεολογική “παρηγοριά” και από ένα σημείο και πέρα τους προσφέρει τη μόνη δυνατή εξήγηση.

Άνθρωποι σαν τον Alexander Popofski και τους άλλους πρόσφυγες καταλήγουν στο τέλος και με το δίκιο τους να πιθανολογούν την εξής εξήγηση για ολόκληρη τη συμμετοχή των Μακεδόνων στο ΔΣΕ: ότι δηλαδή ήταν μια προσχεδιασμένη προβοκάτσια. Ότι το ίδιο ίσως το ΚΚΕ τους έβαλε σ’ αυτή τη μάχη υποσχόμενο σε αυτούς τα δημοκρατικά εθνομειονοτικά τους δικαιώματα, και έτσι τους εξέθεσε, και στη συνέχεια τους παρά-

δωσε βορά στην ελληνική αντίδραση και που τους ξεπάστρεψε.

Πραγματικά γιατί να μη σκεφτούν έτσι οι Μακεδόνες;

Το ΚΚΕ έχει τα μεγαλύτερα γραφεία που έχει οποιοδήποτε πολιτικό κόμμα στην Ελλάδα. Ελέγχει Δήμους και Συνδικάτα, είναι χωμένο παντού, συμμετέχει σε οικουμενικές κυβερνήσεις, και αλωνίζει σε όλη την Ελλάδα και βέβαια και στην ελληνική Μακεδονία.

Όμως οι παλιοί Μακεδόνες του ΚΚΕ και του ΔΣΕ είναι και εξόριστοι και παραδομένοι στην περιφρόνηση. Άλλα και οι Μακεδόνες που ζουν στην Ελλάδα, και που επιβίωσαν ζαρωμένοι μέσα στον τρόμο για σαράντα χρόνια και κυρίως τα παιδιά τους σήκωσαν κεφάλι και ξαναβρίσκουν τώρα το χαμένο τους εθνικό δίκιο και αυτοί πρώτοι κατήγοροι και λασπολόγο βρίσκουν τώρα μπροστά τους

το ΚΚΕ

Οι Μακεδόνες συμπυκνώνουν την προδοσία σε δύο φράσεις, μια του Φλωράκη και μια του Βαφειάδη:

Ο Φλωράκης είπε ότι όσοι αυτοποκαλούνται Μακεδόνες είναι εχθροί της Ελλάδας. Όσο για τον Βαφειάδη αυτός χαιρετώντας τον σφαγέα του ΔΣΕ Τσακαλώτο υπεράσπισε τη δράση του και τη δράση όλου του ΚΚΕ και του ΔΣΕ λέγοντας ότι χάρη σ’ αυτήν η Μακεδονία έμεινε ελληνική. Αυτά τα λόγια επιβεβαιώνουν μοιραία στη συνείδηση των Μακεδόνων την υπόθεση της προσχεδιασμένης προβοκάτσιας.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Αλλά πρόκειται πάντα μόνο για την υπόθεση το μεγαλείο των Μακεδόνων προσφύγων, ιδιαίτε-

ρα των προσφύγων μαχητών του ΔΣΕ είναι ότι δεν είναι καθόλου μα καθόλου διατεθειμένοι να απαρνηθούν τον κοινό διεθνιστικό αγώνα και να συγκρουστούν με τον ελληνικό λαό, ούτε μιλώντας για τα παλιά, ούτε για τα τωρινά.

Αυτό το απόδειξαν μπροστά μας, ζωντανά από τον τρόπο που μας αγκάλιασαν και βούρκωσαν από τη χαρά τους να έχουν στο πλευρό τους πάλι μετά από τόσα χρόνια έλληνες επαναστάτες και δημοκράτες. Είχαν δει από βίντεο τις τοποθετήσεις της ΟΑΚΚΕ στη συγκέντρωση του Ουράνιου Τόξου στη Φλώρινα και είχαν διαισθανθεί ότι αυτή τη φορά δεν επρόκειτο για τους συνηθισμένους

ψεύτικους φίλους. Έτσι όταν στη συγκέντρωση του Τέρνοβο αναγγέλθηκε και η παρουσία εκπροσώπου της ΟΑΚΚΕ ξέσπασε ένα δυνατό και παρατεταμένο

χειροκρότημα από τους χιλιάδες συγκεντρωμένους.

Αλλά και στη συνέχεια σε κάθε επαφή που είχαμε με παλιά μέλη του ΔΣΕ αλλά και με τα παιδιά τους, όλοι μας μίλαγαν με τόση θέρμη για τα “ελληνάκια” και τα “συντροφάκια” του ΔΣΕ που τότε πέθαιναν κυριολεκτικά ο ένας για τον άλλον. “Πώς να τους ξεχάσω τους έλληνες” επαναλάμβανε διαρκώς ο Popofski “τι να πω για τους έλληνες”;

Διαπιστώσαμε ότι αυτή η γιγαντιαία παράδοση ήταν εκείνη που στήριξε στο βάθος και την ενότητα της ΟΑΚΚΕ με το Ουράνιο Τόξο στη Φλώρινα και είχαν διαισθανθεί ότι αυτή τη φορά δεν επρόκειτο για τους συνηθισμένους

ψεύτικους φίλους. Έτσι όταν στη συγκέντρωση του Τέρνοβο αναγγέλθηκε και η παρουσία εκπροσώπου της ΟΑΚΚΕ ξέσπασε ένα δυνατό και παρατεταμένο

Το Τέρνοβο ήταν και για μας μια αποκάλυψη. Καταλάβαμε ότι δεν είμασταν εκεί μόνο σαν έλληνες δημοκράτες που υπεράσπιζαν το δίκιο των μακεδόνων προσφύγων και ελλήνων πολιτών να γυρίσουν στον τόπο τους, ούτε είμασταν εκεί μόνο σαν διεθνιστές που υπερασπίζαμε την ύπαρξη του μακεδονικού έθνους και του δικαιώματος στην ανεξαρτησία του μακεδονικού κράτους. Καταλάβαμε ότι στο Τέρνοβο αντιπροσωπεύαμε αντικειμενικά την κλονισμένη ελληνομακεδονική ενότητα από την πλευρά του ελληνικού λαού και των ελλήνων επαναστατών. Ο ρόλος μας, ο ρόλος κάθε έλληνη δημοκρατη και διεθνιστή, ο ρόλος κάθε τίμιου ανθρώπου σ’ αυτή τη χώρα, είναι να ξεπλύνει τη ντροπή της προδοσίας και να σκύψει και να σηκώσει από τις λάσπες και να ενώσει το κομμένο νήμα της ιστορίας εκείνο που έδεσε τους δύο λαούς στον πιο ωραίο αγώνα της νεώτερης ελληνικής και βαλκανικής ιστορίας.

Μέσα λοιπόν σε αυτά τα πλαίσια εξηγήσαμε στους Μακεδόνες φίλους μας πολιτικούς πρόσφυγες στη Μπίτολα, στα γραφεία του Συλλόγου τους, ότι για μας δεν υπάρχει καμιά προσχεδιασμένη προβοκάτσια του ΚΚΕ, του ΔΣΕ και των ελλήνων επαναστατών ενάντια στους μακεδόνες μαχητές μετά το 1947.

ΤΑ ΔΥΟ ΚΚΕ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

Για μας υπάρχουν δύο ΚΚΕ. Υ-

Ένας λαός βρίσκει τη φωνή του

Στις 26 του Ιούλη, το προηγούμενο βράδυ πριν την επίσκεψή μας στο Τέρνοβο, παρακολουθήσαμε μια πολιτιστική εκδήλωση στο χωριό Ολυμπιάδα της ελληνικής Μακεδονίας.

Ήταν χορευτικά συγκροτήματα που αποτελούνταν περισσότερο από νεολαίες. Η εκδήλωση είχε οργανωθεί από τον πολιτιστικό σύλλογο του χωριού αλλά είχε σαμποταριστεί από τις αρχές και είχαν ασκηθεί στον κόσμο κάθε λογής πιέσεις για να μην πάει σ’ αυτήν την εκδήλωση.

Αυτοί οι χοροί είναι εθνικά μακεδονικοί και συχνά αυτοί που τους χορεύουν δεν έχουν εθνική μακεδονική συνέδηση. Οι έλληνες εθνικιστές εμφάνιζαν για χρόνια αυτούς τους χορούς και τους εμφανίζουν ακόμα σαν ελληνικούς. Αυτή την απάτη μπορούν να την κάνουν γιατί ο χορός δεν συνοδεύεται από τραγούδι. Από τους χορούς έχουν βγάλει την ανθρώπινη λαοτιά γιατί η λαοτιά είναι απαγορευμένη.

Έτσι τα συγκροτήματα χορεύουν τους χορούς και μένει διφορούμενο στη γνώμη και στο αίσθημα του καθένα το τι αυτοί σημαίνουν.

Τέτοιους είδους εκδηλώσεις αρχίζουν λοιπόν και τελειώνουν συνήθως δίχως φωνή.

Μιλάει μόνο ο χορός και η μουσική.

Αυτή τη φορά, στην Ολυμπιάδα ενώ όλα τα συγκροτήματα από τα διαφορετικά χωριά είχαν χορέψει το καθένα τους δικούς του χορούς η μπάντα όρχισε να παίζει και να τραγουδάει κι όλας. Και τραγούδησε μακεδονικά, αφού αυτός είναι ο μοναδικός στίχος που βρίσκεται πίσω από το χορό.

Τότε είδαμε όλα τα συγκροτήματα να ενώνονται σε ένα πελάριο γύρο και οι εκατοντάδες θεατές να τρέχουν και να μπαίνουν κι αυτοί στο χορό με μια ενθουσιώδη ορμή.

Ήταν ξαφνικά μια πολυπληθής νεολαία που χόρευε με πάθος μέσα στην Ελλάδα στον ήχο μιας γλώσσας που δ

πάρχει το αληθινό παλιό διεθνιστικό ΚΚΕ που ένωσε με αιώνιους δεσμούς φιλίας τα δύο έθνη και υπάρχει το σημερινό εθνικο-φασιστικό, προδοτικό ΚΚΕ, δηλαδή το ψευτόΚΚΕ που δημιουργήθηκε από πράχτορες και αποστάτες μετά το 1956.

Το αληθινό ΚΚΕ δεν διέπραξε καμία προδοσία. Απόδειξη ότι ο γιγέτης του και εμπνευστής της κυριαρχης γραμμής του ανάμεσα στα 1947 και 1949, δηλαδή της γραμμής του κοινού διεθνιστικού και δημοκρατικού αγώνα ελλήνων και μακεδόνων, ο Ν. Ζαχαριάδης, πήγε ως το τέλος αυτής της γραμμής. Και έζησε εντελώς μόνος, εξόριστος, συκοφαντημένος και μισητός από την αντίδραση και τους αποστάτες, και στο τέλος δολοφονήθηκε ακριβώς για τη διεθνιστική του γραμμή μαζί του διαγράφτηκαν από το κόμμα και διώχτηκαν χιλιάδες απλά μέλη του κόμματος.

Η προδοσία ενάντια στους Μακεδόνες είναι έργο μερικών αποστατών τύπου Βαφειάδη και Φλωράκη που έκφραζαν από πάντα μέσα στο ΚΚΕ την ελληνική εθνικιστική γραμμή. Όταν αυτοί σφετερίστηκαν την κομματική εξουσία, τότε το κόμμα αυτό πρόδωσε τους Μακεδόνες. Άλλα δεν επρόκειτο πια για το ΚΚΕ.

Είπαμε ύστερα στους συντρόφους μας Μακεδόνες πολιτικούς πρόσφυγες ότι αν σήμερα κάποιοι έλληνες είναι με συνέπεια μαζί τους, είναι γιατί είναι συνεχιστές της γραμμής εκείνου του αληθινού ΚΚΕ, δηλαδή της γραμμής Ζαχαριάδη.

Από αυτή την ουσιαστική άποψη είπαμε ότι η ΟΑΚΚΕ εκφράζει στ' αλήθεια τους Έλληνες επαναστάτες και το δημοκρατισμό και από αυτή την άποψη δεν υπάρχει προδοσία του ελληνικού λαού και προδοσία του αυθεντικού αριστερού και δημοκρατικού κινήματος, σε βάρος των Μακεδόνων.

Αυτά είπαμε στους συντρόφους Μακεδόνες σχετικά με την προδοσία και την προβοκάτσια.

Πραγματικά αν δει κανείς τα πράγματα όπως έχουν η προβοκάτσια δεν έγινε τότε το 46 - 49. Τότε έγινε αληθινός μεγαλειώδης αγώνας. Η προβοκάτσια γίνεται σήμερα. Σήμερα ο προβοκάτορας που παριστάνει το κομμουνιστικό ΚΚΕ, ο προβοκάτορας που παριστάνει τον αριστερό ΣΥΝ και ο προβοκάτορας που παριστάνει το Δημοκρατικό ΠΑΣΟΚ πυροβολούν τους Μακεδόνες εξ ονόματος του κομμουνισμού, της αριστεράς και της δημοκρατίας και βεβαίως όλοι τους εξ ονόματος του ελληνικού λαού.

Πραγματικά δεν υπάρχουν μεγαλύτεροι προβοκάτορες. Γιατί όχι μόνο δηλητηριάζουν τον ελληνικό λαό με τόνους σοβινισμού και τον μετατρέπουν σε λαό καταπιεστή, αλλά σπρώχνουν και την μακεδονική αριστερά στον εθνικισμό απειλώντας να αλλοιώσουν σ' ένα βαθμό και το δικό της ιστορικά προοδευτικό

- διεθνιστικό χαρακτήρα.

Χρειάστηκε λοιπόν να τοποθετηθούμε ξεκάθαρα στους Μακεδόνες φίλους μας και πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Τους είπαμε λοιπόν ότι ενώ με αποφασιστικότητα υποστηρίζουμε τον αγώνα τους και τα δίκαια αιτήματά τους για αναγνώριση και επιστροφή τους σαν Μακεδόνων είμαστε αντίθετοι σε κάθε έκφραση μακεδονικού εθνικισμού στις δικές τους γραμμές που σαν τέτοια δίνει τροφή στον ελληνικό σοβινισμό και εμποδίζει

την ενότητά τους με τον ελληνικό λαό. Αναφέραμε σαν τέτοια παραδείγματα τη διατύπωση Αιγαϊάτικη Μακεδονία, που για τους ίδιους σημαίνει μόνο ένα γεωγραφικό προσδιορισμό, όμως είναι φορτισμένη και με το νόημα μιας εδαφικής διεκδίκησης, και επιμείναμε στο ότι ο δικός τους αγώνας για αποκατάσταση είναι τιμήμα κύρια του αγώνα του ελληνικού λαού για δημοκρατία και πρέπει να δοθεί

γενικά δίχως κρατική επέμβαση από την Δημ. της Μακεδονίας.

Για την ΟΑΚΚΕ είναι δύο ξεχωριστά πράγματα η απαίτηση από τη μια για δίχως όρους και άμεση αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και η απαίτηση από την άλλη για άμεση και δίχως όρους επιστροφή των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων.

Η πρώτη απαίτηση αφορά σχέση ανάμεσα σε κράτη και σημαίνει ότι δεν αναγνωρίζουμε κανένα δικαίωμα στο ελληνικό κράτος να επεμβαίνει στα εσωτερικά και στην κυριαρχία μιας άλλης χώρας και να της επιβάλλει όνομα, και κρατικά σύμβολα. Η δεύτερη απαίτηση αφορά ένα εσωτερικό δημοκρατικό ζήτημα και σημαίνει ότι δεν επιτρέπουμε στην άρχουσα τάξη της χώρας μας να στερεί με φασιστικό τρόπο από

έλληνες πολίτες τα στοιχειώδη πολιτικά και κοινωνικά τους δικαιώματα και μάλιστα να τους κρατάει σε καθεστώς εξορίας απαιτώντας από αυτούς να αρνηθούν τον μακεδονικό εθνικό τους χαρακτήρα.

Βέβαια στην πολιτική τους ουσία αυτά τα δύο ζήτηματα ταυτίζονται. Πρόκειται στο βάθος για τον επεχετασμό στο εξωτερικό και την εθνοκάθαρση στο εσωτερικό που έχει πραγματοποιήσει και που συνεχίζει να πραγματοποιεί το ελληνικό αστικό κράτος και η ελληνική άρχουσα τάξη σχεδόν στο σύνολό της.

Από εδώ προκύπτει ο βαθύς χαραχτήρας του Μακεδονικού, ιδιαίτερα του ζητήματος των

Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων.

Η ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ

Αυτό που φαίνεται σαν παράδοξο, ότι δηλαδή έχουμε δημοκρατία και εθνική ανεξαρτησία και όμως ένα κομμάτι αυτών που πάλεψαν γι' αυτές δεν μπορεί να γυρίσει στη χώρα του δεν είναι

παρά μόνο σχετικά παράδοξο. Γιατί μόνο σχετικά και μάλιστα πολύ σχετικά η Ελλάδα είναι δημοκρατική και ανεξάρτητη χώρα.

Οι Μακεδόνες πρόσφυγες δεν έχουν γυρίσει πίσω γιατί τη χώρα αυτή τη διοικούν ακόμα και σήμερα οι απόγονοι των χιτώνων, των πατοζήδων, των συνεργατών των Γερμανών, μαζί με τους αποστάτες της αριστεράς και του δημοκρατικού κινήματος.

Η Ελλάδα εξακολουθεί να είναι χώρα της σοβινιστικής γραφειοκρατίας, της στρατοκρατίας και της παπαδοκρατίας. Και ενώ υπάρχει ένας άνεμος που τη σπρώχνει προς τη δημοκρατική Ευρώπη, υπάρχει και ένας άλλος άνεμος, πιο δυνατός, που τη σπρώχνει προς τους ανατολικούς φασισμούς και την "ορθόδοξη" στρατηγική τους.

Αυτός ο δεύτερος άνεμος δεν αφήνει τους πρόσφυγες να γυρίσουν πίσω σαν Μακεδόνες και αυτός συνεχίζει την διπλωματική και οικονομική πίεση προς τη Δημ. της Μακεδονίας. Αυτός ο δεύτερος άνεμος θέλει να ξεκόψει και τη χώρα μας και τη Δημ. της Μακεδονίας από τις ευρωπαϊκές εξελίξεις να τις στρέψει ενάντια στους ευρωπαϊκούς λαούς και να τις κάνει υποτελείς των νέων Τσάρων του Κρεμλίνου. Αυτός ο δεύτερος άνεμος είναι που θρέφει τους νεοναζί, που καλλιεργεί την ιδέα της ανωτερότητας και καθαρότητας του Έλληνα, που εξυμνεί τον βυζαντινισμό, και περιφρονεί τον διαφωτισμό.

Το να υποστηρίζουμε με όλη μας τη δύναμη το κίνημα της επιστροφής των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων σημαίνει ακριβώς να βάλουμε το μεγαλύτερο εμπόδιο σ' αυτόν τον άνεμο. Μόνο και μόνο με την παρουσία μας, μόνο και μόνο με την ανυποροπίση του φασισμού. Η πάλη για την ανατροπή αυτών των επαίσχυντων δηλώσεων είναι στο βάθος η πιο σοβαρή πάλη για το τοσάκισμα του σοβινισμού και το προχώρημα της δημοκρατίας.

Οι μαχητές μακεδόνες του ΔΣΕ ήπωσαν το αίμα τους για την λευτερία και την ανεξαρτησία της Ελλάδας είναι μέρος και έχουν την συνείδηση, ταυτιζόμενο με όλο το σοβινιστικό σκυλολόγο. Από την άλλη μεριά και για να θεωρητικοποιήσει αυτή τη θέση συκοφαντεί με τον χειρότερο τρόπο τις θέσεις του παλιού ΚΚΕ και του τιμημένου αρχηγού του Ν. Ζαχαριάδη. Εδώ προσπαθεί να πεί πως το παλιό ΚΚΕ είχε πάντα τη θέση της απόσχισης για την Μακεδονία, διαστρέβλωντας τις κομματικές θέσεις και δίνοντας έτσι την καλλίτερη τροφή στον ελληνικό φασισμό. Η πάλη απέναντι στο ψευτόΚΚΕ είναι βασική προϋπόθεση για το τοσάκισμα του φασισμού και του σοβινισμού, για την επιστροφή των πολιτικών προσφύγων και την κατάχτηση των δικαιωμάτων της εθνικής μακεδονικής μειονότητας.

Σ' αυτή την κατεύθυνση επαναδημοσιεύουμε δύο παλιότερα άρθρα της Ν. Ανατολής που πιστεύουμε ότι αποτελούν ένα πρώτο ξεσκέπασμα των θέσεων του ύπουλου και μαύρου αυτού κόμματος.

ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΚΑΙ ΤΟ ΣΛΑΒΙΚΟ ΓΕΝΟΣ

Το κόμμα αυτό που καπηλεύεται τον πρωϊκό αγώνα του ΔΣΕ και του παλιού ΚΚΕ χτυπάει με τον πιο ύπουλο και επικύνδυνο τρόπο.

Γιατί είναι αυτό που αρνείται την ύπαρξη της εθνικής μακεδονικής μειονότητας από "τα αριστερά"

Είναι αυτό δηλαδή που ζητάει να φύγουν οι δηλώσεις για το "ελληνικό γένος", όπως και να γράψουν τα ονόματά τους και τα χωριά τους στα ονόματά τους στη χώρα.

Ετσι μ' αυτό τον τρόπο περί γένους και περί σλαβόφωνων, προσπαθεί να κάνει τους πολιτικούς πρόσφυγες ζνα αρνηθούν την εθνική μακεδονική τους συνείδηση, ταυτιζόμενο με όλο το σοβινιστικό σκυλολόγο. Από την άλλη μεριά και για να

"Μακεδόνες" και "Σλαβομακεδόνες" στο παλιό ΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 6

ΚΚΕ ένα ακαδημαϊκό ζήτημα. Ήταν ένα ζήτημα πάλης για την αναγνώριση των εθνικών μειονοτικών δικαιωμάτων, αγώνα που τον πλήρωσε με πολύ αίμα. Γιατί μ' αυτή τη θέση το κόμμα ήρθε σε πλήρη σύγκρουση με τον ελληνικό φασισμό, το κράτος και το υπουργείο Εξωτερικών. Τώρα όσο αφορά την ορολογία:

Υπάρχουν μια σειρά από σοβαρά κομματικά ντοκουμέντα που μιλάνε για "Μακεδονικό λαό" ή "μακεδονική εθνική μειονότητα", όπως υπάρχουν και ντοκουμέντα που μιλάνε για "Σλαβομακεδόνες". Θα παραθέσουμε δύο χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

"Οι κυρίαρχες τάξεις, που η ιστορία τους είναι ιστορία ξεπουλήματος του ελληνικού λαού στους ξένους ιμπεριαλιστές, που παραδόσαν ολόκληρα τμήματα της Ελλάδας πότε στους Αγγλογάλλους και πότε στους Γερμανούς που προδώσαν και προδίνουν τα εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα του ελληνικού λαού, ολοκληρώνουν την τυραννική αυτή πολιτική τους με τον πιο απάνθρωπο τρομοκρατικό στραγγαλισμό των δικαιωμάτων των εθνικών μειονοτήτων που κατοικούν στην Ελλάδα και κατά πρώτο λόγο των Μακεδόνων..."

Μόνο τότε ο **Μακεδονικός λαός** θα βρεί την πλέρια εθνική του αποκατάσταση" (6ο Συνέδριο του ΚΚΕ 1935)

"Στη βόρεια Ελλάδα ο **μακεδονικός λαός** (σλαβομακεδονικός) λαός τάσσεται όλα για τον αγώνα και πολεμά με μια ολοκλήρωση ηρωϊσμού και αυτοθυσίας που προκαλούν το θαυμασμόΠαράλληλα το ΚΚΕ πρέπει ριζικά να βγάλει από τη μέση όλα τα εμπόδια να χτυπήσει όλες τις μεγαλοελλαδίτικες σοβινιστικές εκδηλώσεις και τα έργα που προκαλούν δυσαρέσκεια και δυσφορία μέσα στο **μακεδονικό λαό** και έτσι βοηθούν..."

Ο σλαβομακεδονικός και ο ελληνικός λαός μόνο ενωμένοι μπορούν να

νικήσουν" (5η Ολομέλεια της Κ.Ε Γενάρης 1949)

Θα παρατήρησε ο αναγνώστης την χρησιμοποίηση διαφορετικών ορολογιών.

'Όμως όπως σαφώς προκύπτει και από αυτά τα κομματικά ντοκουμέντα το ΚΚΕ μιλούσε για ξεχωριστή εθνική Μακεδονική οντότητα. Αυτό είναι το βασικό.

'Όμως επειδή ένα κομμουνιστικό κόμμα, δεν είναι απλά ένα κόμμα μόνο υπερασπιστής των εθνικών μειονοτήτων, αλλά ένα προλεταρικό κόμμα που θέλει να ενώσει την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους όλης της χώρας, στην πάλη για την πολιτική εξουσία, είναι αναγκασμένο από άποψη ταχτικής να παίρνει υπόψη του σε κάθε φάση τις διαθέσεις των μαζών.

'Έτσι η χρησιμοποίηση και του όρου "σλαβομακεδόνες" από το ΚΚΕ μέσα σε εκείνες τις συνθήκες έπαιρνε ακριβώς υπόψη του αυτές τις διαθέσεις και δεν είχε να κάνει σε τίποτα με την σημερινή χρησιμοποίηση του όρου από τους σοσιαλφασίστες του Περισσού ή τους οππορτουνιστές που μαζεύονται γύρω του. Η θεμελιακή διαφορά βρίσκεται στο ότι ο σημερινός οππορτουνισμός χρησιμοποιεί τον όρο "σλαβομακεδόνες" για να αρνηθεί τον εθνικό χαρακτήρα των Μακεδόνων και για να αρνηθεί κυρίως το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού τους επιβάλοντας αυτός σε αυτούς το όνομα που θέλει ο ελληνικός σοβινισμός.

Αντίθετα ποτέ το παλιό επαναστατικό ΚΚΕ δεν έφερε το "σλαβομακεδόνες" σε αντιπαράθεση με το Μακεδόνες και ποτέ δεν χτύπησε τον εθνικό τους αυτοπροσδιορισμό.

Το ΚΚΕ μέχρι την διάλυσή του παρά τον εθνικισμό που υπήρχε σαν δευτερεύουσα πλευρά μέσα στις γραμμές του, κράτησε πάντα ψηλά τη διεθνιστική σημαία, βάφοντάς την με το αίμα των καλλίτερων παιδιών του, Μακεδόνων και Ελλήνων.

ΦΛΩΡΙΝΑ:

ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΗ ΒΑΣΩ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Στη σύσκεψη της κυβερνητικής επιτροπής την 30/7 αποφασίστηκε η εκτίμηση του έργου της μονάδας της ΔΕΗ της Φλώρινας από ανεξάρτητο οίκο. Αυτό ήταν ένα ισχυρό χαστούκι στην Παπανδρέου από το Σημίτη, που ήρθε αμέσως μετά το χαστούκι που της έδωσε ο Κόκκαλης. Η απόφαση αυτή του Σημίτη είχε δύο πλευρές: Ήταν υποχώρηση στην απαίτηση του σοσιαλφασιστικού μπλοκ για εξόντωση της ευρωσοβινίστριας Παπανδρέου αλλά αποτέλεσμα της δημοκρατικής πίεσης ενάντια στη σκανδαλώδη μονάδα της Φλώρινας. Ωστόσο η απόφαση αυτή δε σηματοδότησε καμία ρήξη με τα ρώσικα συμφέροντα.

Τον ανεξάρτητο οίκο θα τον επιλέξει η κυβέρνηση σε συνεργασία με τους Ρώσους. Αυτό το ίδιο το γεγονός σημαίνει ότι το πόρισμα του ανεξάρτητου εκτιμητή θα βρίσκεται σε συμφωνία με τα ρώσικα συμφέροντα, αλλά ακόμα και αν δε γίνει έτσι, το αποτέλεσμα θα είναι μάλλον περαιτέρω παραχωρήσεις της κυβέρνησης στη ρώσικη πλευρά παρά ακύρωση της σύμβασης της ντροπής για το φυσικό άεριο. Έτσι, ο κύριος χαρακτήρας αυτής της απόφασης φαίνεται ότι είναι το χτύπημα στη Β. Παπανδρέου αλλά και στον συνεργαζόμενο με τους ρώσους σοβινιστή Κοπελούζο, ο οποίος στην πρόσφατη σύγκρουση με το τσιράκι των Ρώσων Κόκκαλη, βρέθηκε πολιτικά απομονώμενος. Έτσι αυτός, όπως και ο προκάτοχος του Εμφιετζόγλου, από τον οποίο ο Λαζαρίτης αφαίρεσε το έργο του μετρό Θεσσαλονίκης ακριβώς λόγω της σοβινισμού του, πρέπει να καταλάβει ότι δεν πρέπει ούτε καν να ονειρεύεται ότι μπορεί να αποκτήσει τις δάφνες του Κόκκαλη.

Αυτή η απόφαση του Σημίτη ήρθε σε συνέχεια των αυξανόμενων αντιδράσεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ για τη σύμβαση ενόψει της κατάθεσης της στη Βουλή για ψήφιση. Μετά την ερώτηση των τριών βουλευτών που απευθύνονταν στην Παπανδρέου τον Απρίλη, ακολούθησε υποβολή σχετικού υπομνήματος και ο κύκλος αυτών που διαφωνούν ανοιχτά διευρύνθηκε. Εκτός από τους αρχικούς τρεις, Πιπεργιά, Κουράκη και Αλαβάνο, προστέθηκαν και οι Παπαθεμελής, Βερυβάκης και Δαμιανίδης.

Το χτύπημα στη Β. Παπανδρέου ενίσχυσε και ο Κωνσταντόπουλος ο οποίος μίλησε για "κολυμβήθρα του Σιλωάμ" και για "επικίνδυνα παιχνίδια με τα διαπλεκόμενα". Ενώ ο Καραμανλής

προχώρησε παραπέρα, με την αποχώρηση της Ν.Δ. από τη διακομματική επιτροπή διαφένειας για τις κρατικές προμήθειες.

Το χαρακτηριστικό στην αντίδραση του σοσιαλφασισμού στην υπόθεση της μονάδας της Φλώρινας, είναι ότι ποτέ δεν προσάρθησε να ξεσκεπάσει το σκάνδαλο επιμένοντας στα ειδικότερα στοιχεία που το αποκαλύπτουν, ποτέ δε χτύπησε συνολικά τη σύμβαση σα σύμβαση υποτέλειας, αλλά έκανε πάντα λόγο γενικόλογα για μεγάλα συμφέροντα και διαπλεκόμενα. Κι αυτό γιατί η αντίδραση αυτή είναι μόνο ένα τακτικό χτύπημα στον Κοπελούζο και στη Β. Παπανδρέου, και όχι μια στρατηγική αντίθεση με μια σύμβαση απ'ευθείας ανάθεσης σε ρώσικα συμφέροντα. Αυτή την αντίθεση δε θα μπορούσαν να την εκφράσουν ποτέ ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ αφού αυτά τα δύο κόμματα είναι ακριβώς που έχουν κάνει ότι μπορούν για να κάνουν αυτή την εξάρτηση ότι το δυνατό πιο ισχυρή.

Μαζί με την Παπανδρέου βρέθηκε στο στόχαστρο και ο αντικνίτης Γιαννόπουλος, ο οποίος είχε στηρίξει τη Β. Παπανδρέου στην υπόθεση της Φλώρινας.

Η Β. Παπανδρέου κατά τη διάρκεια αυτής της επίθεσης έκανε σπασματικές ενέργειες όπως η κατάθεση αγωγής για 2 δις ενάντια στον Ελεύθερο Τύπο. Επίσης, κάλεσε στη συνεδρίαση του εκτελεστικού γραφείου σε αλληλεγγύη τους υπουργούς για να πάρει την απάντηση από το Σημίτη που την υπόχρεωσε να ανακοινώσει η ίδια την απόφαση της κυβερνητικής επιτροπής.

Αποτέλεσμα όλων των δημοκρατών είναι να καταγείλουν αυτή τη σύβαση σα σύμβαση υποτέλειας στα ρώσικα συμφέροντα και να απαιτήσουν την ακύρωση της.

Σημ: Την ώρα της σελιδοποίησης μαθαίνουμε ότι και η απ'ευθείας σκανδαλώδης ανάθεση στον Κόκκαλη του 1 εκατομμυρίου παροχών του ΟΤΕ αναστέλλεται.

Αυτό φαίνεται σαν μια κίνηση αντιπερισπασμού σε βάρος του Κόκκαλη που κέρδισε την πρώτη μάχη με τον Κοπελούζο.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Λόγω του Δεκαπενταύγουστου και του κλεισμάτος για διακοπές του τυπογραφείου στο οποίο τυπώνεται η "Νέα Ανατολή" το επόμενο φύλλο της εφημερίδας δεν θα κυκλοφορήσει στις 15 Αυγούστου, αλλά δύο εβδομάδες μετά στις 29 Αυγούστου. Εννοείται ότι θα αναζητησούμε τρόπους να τυπώσουμε την εφημερίδα πιο νωρίς στην περίπτωση που υπάρξουν ενδιάμεσα σοβαρές πολιτικές εξελίξεις. Ο Αύγουστος έχει άλλωστε αποδειχτεί τις πιο πολλές φορές μήνας μεγάλων γεγονότων. Η πολιτική δεν πάει ποτέ διακοπές.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

Έχουμε γράψει πολλές φορές για τον προδευτικό χαρακτήρα της συνθήκης του Σένγκεν. Η συνθήκη αυτή έχει συνδεθεί με την έκδοση των λεγόμενων "ευρωπαϊκών ταυτοτήτων" στις οποίες δεθανατίζεται το θρήσκευμα. Ενάντια σ' αυτή την πλευρά της συνθήκης έβγαλε τις υστερικές του κραυγές ο ορθόδοξος φασισμός, με την επίκληση της απειλής του Αντιχρίστου και το στιγματισμό με το 666. Η αλήθεια είναι ότι η συνθήκη δεν επιβάλλει την έκδοση νέων ταυτοτήτων αλλά αυτό επιβάλλει η δημοκρατία στη χώρα.

Ο σοσιαλφασισμός χέρι-χέρι με τον ορθόδοξοφασισμό έχει ανάγει σε κυρίαρχη ιδεολογία την ενότητα ορθόδοξίας ελληνισμού. Ο σοσιαλφασισμός θέλει να χρησιμοποιεί την ορθόδοξία για να προωθεί την υποταγή του σοβινισμού στην "ορθόδοξη αδελφή μας" Ρωσία. Κοινός παρονομαστής η απειλή από τους ευρωπαίους ανθελληνες. Σ' αυτή την κατεύθυνση βρίσκεται το παρακάτω απόσπασμα από άρθρο του Χριστόδουλου Δημητριάδος στο Βήμα, 27/4/97, στη στήλη Γνώμες (Ο Χριστόδουλος είναι ο υποψήφιος αρχιεπίσκοπος και έχει ξωπίσω του ένα σμήνος ρωσόφιλων ορθόδοξοφασιστών):

"Πίσω όμως από την όλη επιχειρηματολογία εκρύπτετο η μόλις συγκαλυπτόμενη επιδίωξη να μετατραπεί η Ελλάς σε λαϊκό ευρωπαϊκό κράτος, που δε θα έχει θρησκεία και δε θα αναγνωρίζει την Ορθόδοξη Εκκλησία ως επικρατούσαν. Το ίδιο σύνδρομο της μειονεξίας έναντι των ξένων. Και όλα αυτά ερήμην του ελληνικού λαού, που έδωσε ένα καλό μάθημα στους επίδοξους νεκροθάπτες των παραδόσεών του. Σήμερα από παντού καταφθάνουν μηνύματα ότι αν θέλουμε να επιβιώσουμε ως έθνος οφείλουμε να ενισχύσουμε τα πνευματικά μας ερείσματα, αφού συνειδητοποιήσουμε την ιδιοπροσωπίαν μας. Και η ομολογία της πίστεώς μας είναι το κατ' εξοχήν έρεισμά μας, το έρεισμα της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού που θέλει να αναγράφεται το θρήσκευμα του στην ταυτότητά του. Οι ετερόδοξοι και αλλόδοροι συνέλληνες, που επικαλούνται το Σύνταγμα για να επιβάλλουν στην πλειοψηφία την άποψη των, δεν θα έπρεπε να θυμηθούν ότι στα δημοκρατικά καθεστώτα ισχύει η των πλειόνων ψήφος; Οι διθύραμβοι που λέγονται στην εποχή μας και γράφονται πληθωρικά για την Ορθόδοξια, θα μείνουν χωρίς αντίκρυσμα, αν καταλύσουμε ακόμη μία έπαλξη, ανοίγοντες μοιραίες κερκόπορτες στο προστατευτικό τείχος των πεπρωμένων μας".

Σα δημοκρατική απάντηση στην παραπάνω θεωρία, παραέτομε το παρακάτω άρθρο του συνταγματολόγου Γεωργίου Κουμάντου που δημοσιεύτηκε στην Καθημερινή:

«Η αναζήτηση της "ταυτότητας" του Ελληνισμού έχει μιαν απειλη-

τική όψη: αναζητεί κανείς κάτι που έχει χαθεί. Η αίσθηση της ταυτότητας ενός έθνους λειτουργεί ως συνεκτικό στοιχείο μόνον όταν είναι αυτονότο βίωμα της συνείδησης. Η συνεκτική λειτουργία γίνεται αμφίβολη, όταν η εθνική ταυτότητα πρέπει να προκύψει από θεωρητικές αναλύσεις ή - ακόμα χειρότερα - από διδακτικές προτροπές. Η θεωρητική ενασχόληση με την εθνική ταυτότητα μοιάζει με νεκροψία.

Καλό ή κακό σημάδι, όταν η συζήτηση για τα στοιχεία της εθνικής ταυτότητας φουντώνει, κανείς δεν μπορεί να την αγνοήσει. Και προπάντων: κανείς δεν έχει το δικαίωμα να μην επισημάνει κάποιες επικίνδυνες παρεκτροπές που φαίνεται καμιά φορά να παίρνει.

Το στοιχείο της ορθόδοξίας Όσο κι αν στοιχείο της συνείδησης του κάθε έθνους είναι και οι κοινές συλλογικές αναμνήσεις, παρεκτροπή της αναζήτησης αποτελεί, στην εποχή μας η πρόσωπη της θρησκείας στα στοιχεία του έθνους. Αντιγράφω από δημοσίευμα σχετικά πρόσφατο: «ο μόνος θεσμός των Ελλήνων που εκφράζει αληθινά μεγάλη και πρότυπη πνευματικότητα είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία. Και η σωτηρία του Ελληνισμού μπορεί να είναι έργο μόνο της Εκκλησίας (...). Μόνο η Εκκλησία είναι σε θέση να δώσει στον Έλληνα τη νέα ταυτότητα του που (...) θα τον κρατά, με βάση την ελληνορθόδοξη παράδοση, ως ιδιαίτερη οντότητα Γένους (...).» Η άποψη εκφράζεται συχνά με διάφορες παραλλαγές και η διατύπωση που παρατέθηκε την εκφράζει έγκυρα αφού προέρχεται από άνθρωπο με μόρφωση, με δράση και με μέλλον, το Δεσπότη του Βόλου. Ας δούμε όμως πόσο θεμελιωμένη είναι η άποψη αυτή και ποιες μπορεί να είναι οι συνέπειές της.

Ως που φτάνουν και ως που θέλουμε να φτάνουν οι συλλογικές αναμνήσεις του Ελληνισμού: Αν η κύρια βάση της εθνικής μας υπερηφάνεις είναι η καταγωγή μας από τους αρχαίους Έλληνες, φανερό είναι ότι αυτό το στοιχείο της εθνικής μας ταυτότητας δεν έχει και δεν μπορεί να έχει σχέση με την Ορθόδοξια. Αντίθετα μάλιστα, η χριστιανική θρησκεία καταπλέμησε κάθε τι ο αρχαιοελληνικό, αφού το έβλεπε ως επιβίωση της "ειδωλολατρείας". Στο Βυζαντιο, η Εκκλησία (ορθόδοξη κατά την τελευταία περίοδο του, μετά το σχίσμα) έπαιξε μεν ρόλο σημαντικό, συχνά και έξω από τα θρησκευτικά θέματα, αλλά στα πλαίσια ενός εντόνως πολυεθνικού κράτους, όπου ο ελληνισμός ήταν μάλλον ύποπτος λόγω ακριβώς των μη χριστιανικών καταβολών του (ο αρχαιολάτρης αυτοκράτορας Ιουλιανός θα είχε πολλά να πει γι' αυτό το θέμα όπως πολλά θα είχαν να πουν και τα μάρμαρα του Παρθενώνα). Μένει η εποχή της Τουρκοκρατίας, όπου βέβαια πραγματοποιήθηκαν στενοί δεσμοί

Ορθοδοξίας και Ελληνισμού, κυρίως χάρη στα προνόμια που παραχώρησε ο Σουλτάνος στον Πατριάρχη και που ανάγκαζαν μερικές φορές την Εκκλησία να πάξει διπλούς ρόλους.

Ασχετα από ιστορικές αναδρομές, γεννιέται το ερώτημα κατά πόσον επιτρέπεται η Ορθόδοξια να ταυτίζεται με ένα έθνος. Τα Πατριαρχεία και οι αυτοκέφαλες Εκκλησίες της Ορθόδοξιας ξαπλώνονται σε μεγάλους γεωγραφικούς χώρους. Η Ορθόδοξια είναι πλειοψηφία σε πολλά κράτη αλλά βέβαια είναι μια και ενιαία στη δογματική της. Πώς μπορεί να χρησιμέψει ως συστατικό στοιχείο της ταυτότητας ενός έθνους; Θα έπρεπε να υπάρχουν παραλλαγές της Ορθόδοξιας για την ταυτότητα του κάθε έθνους ή η ελληνορθόδοξη παράδοση θα διεκδικούσε οικουμενικότητα; Η ερώτηση δεν είναι ρητορική και η σαφής απάντηση μπορεί να αποτρέψει κρίσιμα λάθη όπως αυτό που έγινε με την ονομασία Ελλήνων επισκόπων για όλο το πλήρωμα της αλβανικής ορθόδοξης Εκκλησίας, ακόμα και τους Αλβανούς Ορθόδοξους.

Υπάρχει και Σύνταγμα

Έπειτα - και προπάντων! - υπάρχει το Σύνταγμα της Ελλάδος, νόμος υπέρτατος για το κράτος και τους πολίτες του. Το Σύνταγμα καθιερώνει επίσημα τη θρησκευτική ελευθερία δηλαδή το δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να πιστεύει όποια θρησκεία θέλει ή να μην πιστεύει καμία. Κάπου στο Σύνταγμα χαρακτηρίζεται η ορθόδοξη θρησκεία ως θρησκεία "επικρατούσα" αλλά αυτό σήμερα δεν μπορεί να σημαίνει τίποτα περισσότερο από μια στατιστική διαπίστωση, ότι οι περισσότεροι Έλληνες είναι, κατά τη δίλωσή τους, χριστιανοί ορθόδοξοι. Κάθε άλλη ερμηνεία, κάθε ερμηνεία που θα προσπαθούσε να δώσει στην ορθόδοξη θρησκεία προνόμια απέναντι στις άλλες θρησκείες και τα άλλα δόγματα θα έρχονταν σε σύγκρουση με άλλες θεμελιακές διατάξεις και με τις διεθνείς συνθήκες που προστατεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η ταύτιση Ελληνισμού και Ορθόδοξης -ή όποιας άλλης θρησκείας- θα ήταν αντισυνταγματική. Και, επιπλέον, ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα της, αν θέλουμε οι λέξεις να διατηρήσουν τη σημασία τους; Θα έπρεπε να αποκλεισθούν από την ελληνική ερμηνεία που δικαιώνεται να δικαιώνεται τη σημασία των ανθρώπων της Ελληνικής ταυτότητας.

Παρά ο αρχιτέκτονας αυτής της απίθανης υψηλοφορίας, ο επιτίθεμος στις διαρρήξεις πολιτικών γραφείων, Θ. Τσιριγώτης, Κραυγαλέα "επιτυχία" του σοσιαλφασισμού, πρώην κνήτης Τσούλιας. Ο προστατευόμενος των Σκανδαλίδη-Λαλιώτη, Τσούλιας, αν και έχει προκαλέσει φοβερή εχθρότητα σε πολλούς δημοκράτες της βάσης του ΠΑΣΟΚ από την προδοτική στάση του στην απεργία των καθηγητών, όχι μόνο δεν απομακρύνθηκε, αλλά αναδείχτηκε πρόεδρος της ΟΛΜΕ. Είμαστε βέβαιοι ότι θα δέχτηκε την αμέριτη υποστήριξη στα παρασκήνια πάντα των σοσιαλφασιστικών παρατάξεων μέσα στην ΟΛΜΕ. Οι μετακινήσεις συνέδρων εξάλλου επιβεβαιώνουν κι αυτή την αποψή μας.

Γιατί αν είχε κάποια πολιτική σημασία το τελευταίο συνέδριο της ΟΛΜΕ, ήταν αυτή: ΤΟ ΠΑΣΟΚ έχει γίνει "σουρωτήρι" από τις ίντριγκες που σκαρώνει σε βάρος του ο πάντα πίσω από τον Σημίτη κρυψιένος καταχθόνιος Λαλιώτης, άξιο πνευματικό τέκνο του πράχτορα της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα Α. Παπανδρέου. Έτσι εξηγείται η διαρροή συνέδρων προς τη μεριά των ρωσόφιλων παρατάξεων μέσα στην ΟΛΜΕ.

πολιτικό γάμο...

Λίγοι ή καλοί;

Η απαρίθμηση δείχνει ότι ο αποκλεισμός θα κινδύνευε να αφορά πολλύν κόσμο. Κι αν όλοι αυτοί οι αποκλειόμενοι εδήλωναν ότ

ΙΣΡΑΗΛ-ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ

Οι ισλαμοφασίστες της Χαμάς χτύπησαν στην καρδιά την ετοιμόρροπη πα ειρηνευτική διαδικασία της Μέσης Ανατολής. Δολοφονώντας για μια ακόμα φορά άμαχο ισραηλινό πληθυσμό τα όργανα αυτά του συριακού φασισμού και του σοσιαλιμπεριαλισμού πρόσφεραν ταυτόχρονα και τις ανεκτίμητες υπηρεσίες τους στους σιωνιστές.

Έχουμε ξαναγράψει ότι το φιλοπόλεμο επεχετατικό μεσανατολικό δίδυμο Συρίας - Ιράν είναι αυτό που έχει συμφέρον από την παράταση της ισραηλινο-παλαιστινιακής αντιπαράθεσης.

Ήταν η Χαμάς και η Χεζζουμπάχ που με τις προβοκατόρικες δολοφονίες αθώων ισραηλινών πολιτικών αποσταθεροποίησαν την φιλειρηνική κυβέρνηση Ράμπιν, όπλισαν το χέρι των σιωνιστών δολοφόνων του και έφεραν στο τέλος στην εξουσία των επίσης σιωνιστή Νετανιάχου. Από την πρώτη στιγμή της ανόδου του ο Νετανιάχου σαμπόταρε ανοιχτά την ισραηλο-παλαιστινιακή συμφωνία

ειρήνευσης κυρίως με την πολιτική της εγκατάστασης νέων εβραϊκών οικισμών, ή με πράξεις σιωνιστικού συμβολισμού όπως η διάνοιξη της σύραγγας στην Ιερουσαλήμ.

Παρ' όλο αυτό το σαμποτάρισμα η ειρηνευτική διαδικασία συνεχίζόταν ασθμαίνοντας. Σταδιακά η νέα παλαιστινιακή εξουσία σταθεροποιόταν και νέα εδάφη έμπαιναν υπό τον έλεγχό της. Αυτό οφειλόταν κυρίως στο γεγονός ότι η σιωνιστική πτέρυγα της ισραηλινής αστικής τάξης δεχόταν έντονες διεθνείς πιέσεις, να εγκαταλείψει την επιθετική πολιτική της.

Έτσι για παράδειγμα τις τελευταίες μέρες ο Νετανιάχου είχε αναγκαστεί να παγώσει τους νέους εβραϊκούς οικισμούς στην ανατολική Ιερουσαλήμ. Αυτή του η υποχώρηση είχε χαιρετιστεί από την παλαιστινιακή αρχή και είχε οδηγήσει σε ένα νέο γύρο ισραηλο-παλαιστινιακής συνεννόησης και προώθησης της ειρηνευτικής διαδικασίας.

Ακριβώς σε αυτό το σημείο έγινε η δολοφονική επίθεση των ισλαμοφασιστών. Ο συρο-ιρανικός φασιστικός άξονας δεν ήταν καθόλου διατεθειμένος να αφήσει να καταστραφεί το εξαιρετικό νέο αντιύσραηλινό μέτωπο που έχει χτίσει με τόση τέχνη τον τελευταίο χρόνο με τα ειρηνόφιλα αραβικά κράτη, κυρίως με την Αίγυπτο, αξιοποιώντας την άνοδο Νετανιάχου που ο ίδιος προκάλεσε.

Πραγματικά κάθε φορά που προχωράνε οι ισραηλο-παλαιστινιακές σχέσεις η Αίγυπτος, η Ιορδανία, η Σαουδική Αραβία τα Εμιράτα και το Μαρόκο, τραβάνε ένα δρόμο ύφεσης με το Ισραήλ και απομονώνουν τα δύο κέντρα του ισλαμοφασισμού και του αραβικού αντισημιτισμού, την Τεχεράνη και τη Δαμασκό αντίστοιχα.

Σε κάθε τέτοια καμπή η συνταγή της σφαγής των ισραηλινών αμάχων έχει αποδειχτεί αλάνθαστη. Γιατί αυτόματα ο ελεεινός Νετανιάχου και οι σιωνιστές απελευθερώνονται από τον διεθνή καταναγκασμό και ρίχνουν την ευθύ-

νη στους Παλαιστίνιους και στην ειρηνευτική διαδικασία ενώ, οι Παλαιστίνιοι με το γνωστό τους μόνιμο οπορτονισμό να μην τα χαλάσουν με την Συρία και τους ισλαμοφασίστες, ρίχνουν την ευθύνη αποκλειστικά στο Νετανιάχου και στους σιωνιστές. Έτσι οι πραγματικοί και γνωστοί στους πάντες μακελλάρηδες μένουν στο απυρόβλητο και συνεχίζουν τον κτηνώδη και προβοκατόρικο δρόμο ανάμεσα στα ερείπια της Μ. Ανατολής.

Τέτοιου είδους ήταν μια ραδιοφωνική τοποθέτηση του Βουλέλη στον 9,84 στις 31 του Ιούλη που έριξε την ευθύνη της σφαγής στο Ισραήλ και μίλησε με τα πιο απαλά λόγια κατανόησης - αν και διαφώνησε με τη μέθοδο - για τους δήμιους.

Αυτό ακριβώς έγινε και τώρα. Ο Νετανιάχου κατηγόρησε αυτόματα τον τελευταίο παράγοντα που είχε συμφέρον από τη σφαγή, τον Αραφάτ και την παλαιστινιακή αρχή, ενώ ο Αραφάτ έκανε όπως πάντα μια πολύ καλλίτερη δήλωση, δηλαδή ότι οι δολοφόνοι χτύπησαν και το Ισραήλ και τους Παλαιστίνιους, αλλά δεν τόλμησε και πάλι να φτάσει ως τη Συρία και το Ιράν.

Εννοείται ότι σ' αυτή την περίσταση οι απανταχού κολαούζοι της ρώσικης διπλωματίας και οι

φίλοι του ισλαμοφασισμού βγαίνουν να ρίξουν την κύρια ευθύνη στους σιωνιστές. Από κοντά τους έρχονται και κάνουν την ίδια δουλειά με μια πιο φιλελεύθερη φρασεολογία όλοι αυτοί που έχουν αποχτήσει την κακή συνήθεια να βλέπουν στους αραβικούς φασισμούς μια δύναμη αντίστασης στο Ισραήλ.

Τέτοιου είδους ήταν μια ραδιοφωνική τοποθέτηση του Βουλέλη στον 9,84 στις 31 του Ιούλη που έριξε την ευθύνη της σφαγής στο Ισραήλ και μίλησε με τα πιο απαλά λόγια κατανόησης - αν και διαφώνησε με τη μέθοδο - για τους δήμιους.

Έτσι συμπεριφέρονται όλοι οι παλαιοί ξέμπαρκοι του τριτοκοσμικού αντιύμπεριαλισμού. Τους είναι αδύνατο να συλλάβουν ότι οι τριτοκοσμικοί φασισμοί είναι σήμερα η κύρια εφεδρεία του σοσιαλιμπεριαλισμού ενώ ζουν κάτω από τη σκιά που τους εξασφαλίζει η φιλοσοσιαλ-ιμπεριαλιστική ηγεσία Κλίντον της άλλης υπερδύναμης.

Αυτός ακριβώς είναι ο εφιάλτης του πρόεδρου Γέλτσιν.

Αυτός ο εφιάλτης ανησυχεί μόνο τον αρθρογράφο του Επενδυτή και καθόλου τον Γέλτσιν μια που η πολιτική του γραμμή στο βάθος δεν είναι παρά ταυτόσημη με των ναζί που ο ίδιος συνεργάζεται, για να ορθώνει το σκιάχτρο της φαιοκόκκινης πανούκλας απέναντι στη Δύση, οπότε αυτή η τελευταία μπαίνει εμπόδιο ή φέρνει αντιστάσεις στη Ρωσία. Το Κοινοβούλιο του '93 ήταν μια τέτοια καλοστημένη παράσταση τρόμου.

«Με τη PEE να ελέγχει πολλούς ανώτατους αξιωματούχους του στρατού, τα πάντα είναι πιθανά. Η κατάσταση αυτή πάντως μπορεί να έχει ακόμα πολλά σημαντικά πράγματα στο μέλλον, αφού σύμφωνα με το δημοσιογραφικό πρακτορείο Ιτάρ Τας, μέχρι το τέλος του χρόνου θα έχουν αποστρατευθεί υποχρεωτικά - περίπου 200.000 στρατιωτικοί, 70.000 από τους θα είναι αξιωματούχοι».

Η παραπάνω αποστράτευση δεν σημαίνει αδυναμία του ρώσικου στρατού, αλλά είναι συνέπεια της αναδιογάνωσης αυτού του στρατού ώστε να μετασχηματιστεί σε μια ευέλικτη ιμπεριαλιστική δύναμη. Η PEE, σε κάθε περίπτωση, θα δυναμώσει, αλλά δεν πρόκειται για ένα φαινόμενο ανεξέλεγκτο, μα για ένα εργαλείο του σοσιαλιμπεριαλισμού

«Ο εχθρός τους; Οι Εβραίοι ανά τον κόσμο και οι Ηνωμένες Πολιτείες. Όσον αφορά τώρα τον τρόπο αντιμετώπισή τους, ο Μπαρκάσοφ είναι κατηγορηματός: «Θα δανειστώ ένα στίχο από ένα γερμανικό τραγούδι του 1930. Χώσε το μαχαίρι στο λαιμό του (βρικόλακα) και ο κόσμος θα ξαναγίνει όπως ήταν πριν (!!). Η Ρωσία οφείλει να φανεί δυνατή αντέτις τις στιγμές και να μην αφήσει με κανένα τρόπο να ελέγχει τον πλανήτη μας η γη. Αν χρειαστεί να μη διστάσει να χρησιμοποιήσει ακόμα και πυρηνικά όπλα!».

Ο προσβάσεις στο πανίσχυρο υπουργείο Εσωτερικών και η εκπαίδευση των χιλιάδες μέλων της Εθνικής Ένωσης είναι η απόδειξη ότι η Ρωσία έχει ξεπερνήσει την προηγούμενη στάση της στην πορεία της. Οι προσβάσεις στην πολιτική και στην οικονομία της Ρωσίας είναι η απόδειξη ότι η Ρωσία έχει ξεπερνήσει την προηγούμενη στάση της στην πορεία της. Οι προσβάσεις στην πολιτική και στην οικονομία της Ρωσίας είναι η απόδειξη ότι η Ρωσία έχει ξεπερνήσει την προηγούμενη στάση της στην πορεία της.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ

στον εθνικισμό, την Κοινωνική Δικαιοσύνη, την Ορθοδοξία και έχει έντονα αντισιωνιστικό χαρακτήρα. Δε συμμετέχει στις εκλογές, αλλά τα περισσότερα μέλη του ψηφίζουν στις εκλογές το κόμμα του Βλαντιμίρ Ζιρινόφσκι και οι σχέσεις μεταξύ Μπαρκάσοφ και Ζιρινόφσκι είναι γενικά καλές.

Για τους ρώσους ναζί της PEE, οι αναγνώστες μας μπορούν να πληροφορηθούν περισσότερα από το πολύ εύστοχο και πιο αναλυτικό άρθρο «Οι νενοναζί της Ρωσίας» που δημοσιεύτηκε στον Επενδυτή 19-20 Ιούλη, και το οποίο αναδημοσιεύουμε παρακάτω:

«Με σύνθημα το «Χώσε το μαχαίρι στο λαιμό του βρικόλακα» νεαροί Ρώσοι ορκίζονται να πολεμούν τους Εβραίους και ΗΠΑ!

Ένας άνδρας και μία γυναίκα που έχουν περάσει εδώ και λίγες μέρες τα 80 τους χρόνια, κάθονται στα παγκάκια του πάρκου Τερλέτσκι στη Μόσχα. Και οι δύο είναι ήρωες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όπως δείχνει το τιμητικό παράστημα στο πέτρο των ρούχων τους. Λίγα μέτρα πιο πέρα, όμως, ο εφιάλτης του ναζισμού ξαναζεί. Μια κόκκινη σημαία με τον αγκυλωτό σταυρό, τη σβάστικα, βρίσκεται στη ΡΕΕ απόδειξη στις επικράτειες της Ρωσίας, που δημοσιεύτηκε στην πρώτη παραστρατιωτική περίοδο της Ρωσίας.

«Ενας άνδρας και μία γυναίκα που έχουν περάσει εδώ και λίγες μέρες τα 80 τους χρόνια, κάθονται στα παγκάκια του πάρ

